

Ik wil het
Ik kan het
Ik doe het

Ik wil het
Ik kan het
Ik doe het

Roy Merkies

Schrijver: Roy Merkies
Coverontwerp: Roy Merkies
ISBN: 9789464187519
© Roy Merkies, Eerste druk 2021

Voorwoord

Ten eerste zal ik mij even voorstellen.

Mijn naam is Roy Merkies.

Ik ben geboren op donderdag 19 November 1987, te Roermond.

Door de jaren heen heb ik heel wat bijnamen gekregen, zoals:

Merlijn, Noodrem, Snuijfe, Stofzuiger, de Tank, Paranoiaboy Roy, Raarakker, Sjwoy, MC Sjweikick en Mister 50 shades of hooligan.

Voor de mensen die mij goed kennen, weten dat ik tot nu toe nogal een bizar leven achter de rug heb. Zodoende wil ik graag mijn levensverhaal met de rest van de wereld delen. Ik hoop dat de mensen die dit verhaal lezen: "Er iets van leren en zo niet, er in ieder geval van kunnen genieten".

Mijn leven kent vele ups en downs, veel extreme avonturen en memorabele momenten op het gebied van:

"Liefde, aparte vriendschappen, geweld, sport, drank, drugs en Ajax". Deze momenten staan allemaal in dit boek beschreven.

Voordat ik aan dit boek begon, ben ik jaren door een diep dal moeten gaan.

Met behulp van een zeer speciaal persoon, ben ik hier zelf uit weten te komen.

De titel van dit boek heeft hiermee te maken.

Het jaar 2020 zal door velen negatief beschreven worden. Ik kies er bewust voor de goede dingen aan dit jaar te koesteren.

Voor mij persoonlijk geldt dat het jaar 2020 de boeken ingaat: "Als het jaar van mijn zoektocht naar mijn ware "IK" en mijn spirituele ontwaken."

Nadat ik mijn boek gelanceerd heb, wil ik mij verder in het "spirituele" ontwikkelen.

Zodoende wil ik mensen gaan helpen, hun dromen te gaan verwezenlijken.

Tot zover de inleiding.

Ik wens u ontzettend veel lees- en hopelijk ook leerplezier toe.

Roy Merkies

Inhoudsopgave

1	MIJN KINDERJAREN.....	7
1.1	MIJN KINDERJAREN TOT VIER JAAR.....	7
1.2	MIJN KINDERJAREN TOT 8 JAAR.....	9
1.2.1	DE KLEUTERSCHOOL.....	9
1.2.2	OVERGANG KLEUTERSCHOOL NAAR BASISCHOOL	16
1.3	MIJN KINDERJAREN TOT 12 JAAR	19
1.3.1	GROEP 5-6 BASISCHOOL	19
1.3.2	GROEP 7-8 BASISCHOOL	23
2	VAN KIND NAAR VOLWASSENE.....	29
2.1	MIDDELBARE SCHOOL.....	29
2.1.1	BRUGKLAS: HAVO-VWO.....	29
2.1.2	HAVO 2.....	31
2.1.3	HAVO 3.....	34
2.1.4	HAVO 4.....	40
2.1.5	HAVO 5: HET EINDEXAMENJAAR.....	44
2.2	HOGER ONDERWIJS.....	49
2.2.1	HEAO BEDRIJFSECONOMIE.....	49
2.2.2	HBO LERARENOPLEIDING GESCHIEDENIS	51
2.2.3	HBO SOCIALE STUDIES	56
3	VAN TWINTIGER NAAR DERTIGER	61
3.1	MIJN LEVEN ALS TWINTIGER.....	61
3.1.1	MIJN LEVEN ALS BEGIN- TWINTIGER.....	61
3.1.2	MIJN LEVEN ALS MIDDEN TWINTIGER (2011-2013)	69
3.2	DE DERTIG KOMST STEEDS DICHTERBIJ	80
3.2.1	MIJN LEVEN ALS EIND-TWINTIGER. (2014-2017)	80
3.2.2	19 NOVEMBER 2017: "MIJN 30E VERJAARDAG"	93
4	VAN 1 BEEN IN HET GRAF, NAAR EEN WERELD VAN LIEFDE EN GELUK.....	97
4.1	MET 1 BEEN IN HET GRAF	97
4.2	EEN JAAR VOL LIEFDE EN GELUK.....	106
4.3	HET JAAR VAN TRANSFORMATIE	119
5	FAMILIE	129
5.1	MIJN OUDERS EN SCHOONFAMILIE	129
5.1.1	MIJN OUDERS: GER MERKIES EN JOLANDA MERKIES- SLANGEN.....	129
5.1.2	MIJN SCHOONFAMILIE	131
5.2	FAMILIE MERKIES	132
5.3	FAMILIE SLANGEN	135
5.4	HUISDIEREN.....	137

5.4.1	HONDEN	138
5.4.2	KATTEN	140
5.4.3	PAPEGAAIEN	141
6	SPORT	147
6.1	VOETBAL.....	147
6.1.1	HET ONTSTAAN VAN MIJN LIEFDE VOOR DE BAL	147
6.1.2	MIJN EERSTE JAAR ALS VOETBALLER IN DE F-JEUGD	148
6.1.3	VAN F3 NAAR E1 IN 1 JAAR TIJD.....	149
6.1.4	VAN HALF VELD MET 7 SPELERS, NAAR GROOT VELD MET 11 SPELERS.....	150
6.1.5	VAN ROTATIESPELER NAAR ONBETWISTE LEIDER VAN DE C1.....	153
6.1.6	HET BEGIN VAN HET EINDE ALS VOETBALLER.....	155
6.1.7	MIJN IDOLEN EN KENNIS OVER VOETBAL.....	156
6.2	BODYBUILDING EN POWERLIFTEN	158
6.2.1	FITNESS EN BODYBUILDING	158
6.2.2	POWERLIFTEN	162
6.3	KICKBOKSEN.....	170
6.3.1	KICKBOKSEN ALS BIJZAAK.....	170
6.3.2	KICKBOKSEN OP 1	171
6.3.3	KICKBOKSEN ALS GEZINSSPORT.....	172
6.3.4	CORONA MAAKT TIJDELIJK EINDE AAN RINGASPIRATIES.....	173
7	MIJN LIEFDE VOOR AJAX	179
7.1	WAT AJAX VOOR MIJ BETEKENT	179
7.2	HOE HET ALLEMAAL BEGON	180
7.2.1	MIJN EERSTE BEZOEKJES AAN DE ARENA.....	180
7.2.2	ALLEEN THUISWEDSTRIJDEN IN DE EREDIVISIE	181
7.2.3	MIJN EERSTE UITWEDSTRIJDEN IN DE EREDIVISIE EN THUISWEDSTRIJDEN CHAMPIONS LEAGUE.....	182
7.3	7 MAGERE JAREN.....	183
7.3.1	EUROPESE UITKAART.....	183
7.3.2	HET STADIONVERBOD	184
7.4	4 TITELS OP RIJ.....	186
7.4.1	DE DERDE STER.....	186
7.4.2	EUROPESE TRIPJES	187
7.4.3	APARTE TRIPJES MET DAVE.....	189
7.5	MIJN MOOISTE SEIZOENEN MET AJAX IN EUROPA	190
7.5.1	EUROPA LEAGUE 2016-2017.....	190
7.5.2	EEN SEIZOEN OM NOOIT MEER TE VERGETEN	192
7.5.3	LILLE UIT.... VOORLOPIG DE LAATSTE	200

8	DRUGS EN ALCOHOL.....	205
8.1	ALCOHOL EN SOFTDRUGS.....	205
8.1.1	ALCOHOL.....	205
8.1.2	SOFTDRUGS.....	207
8.2	HARDDRUGS.....	210
8.2.1	COCAÏNE/SOS.....	211
8.2.2	SPEED/PEP.....	215
8.2.3	XTC EN MDMA.....	219
8.2.4	GHB, BLUE 69 EN HULK.....	221
8.2.5	KETAMINE.....	222
8.2.6	PSYCHEDELISCHE DRUGS.....	224
8.3	TOT BEZINNING KOMEN.....	226
9	MIJN "GREAT AWAKENING".....	229
9.1	MIJN TOEKOMST 180 GRADEN DRAAIEN.....	229
9.2	MIJN PERSOONLIJKE GROEI IN DE "CORONATIJD".....	231
9.3	MIJN INTUÏTIE VOLGEN EN LOGISCH NADENKEN.....	234
9.4	SLOT.....	236

Hoofdstuk 1.

Mijn kinderjaren

1 MIJN KINDERJAREN

Veel mensen herinneren zich niets voor hun vijfde levensjaar. Erkende psychologen zeggen zelfs; “Dat dit helemaal niet mogelijk is”. Ze zeggen dat mensen die beweren wel iets te herinneren uit die tijd, deze herinneringen zelf in hun hersenen hebben gecreëerd. Deze herinneringen koppelen ze aan foto’s, beelden en verhalen van anderen.

Misschien ben ik 1 van de weinige uitzonderingen. Ik herinner mij wel momenten voor mijn vijfde levensjaar. Veel mensen zeggen dan: “Dat weet je via je ouders, of foto’s van toen.” Nee, ik niet. Bepaalde momenten uit die tijd kan ik me zo voor de geest halen en in detail navertellen. Mijn moeder stond hiervan versteld. Alvorens ik aan dit boek begon, heb ik deze herinneringen met haar gedeeld. Zij bevestigde dat mijn herinneringen klopten. Zelfs mam vond dit indrukwekkend.

1.1 MIJN KINDERJAREN TOT VIER JAAR

Mijn eerste twee levensjaren woonde ik met mijn ouders in Haelen. Haelen is een dorpje in Midden – Limburg. Uit die tijd weet ik zelf niets meer. Het enige wat ik mij uit die tijd kan herinneren, is dat ik voor in de woonkamer TikTak keek en wanneer ik dorst had, mijn moeder om een beker melk vroeg. Mijn moeder was stomverbaasd op het moment dat ik haar dit vertelde, want ze bevestigde mijn herinnering. Ik had deze herinneringen nooit eerder aan haar verteld.

Mijn herinneringen gaan terug naar het moment dat we van Haelen naar Beek verhuisden. Mijn moeder kon niet aarden in Haelen en had heimwee naar Beek, de plek waar ze als kind opgegroeid was. Mijn moeder was in die jaren dan ook psychisch ziek geworden. Ze wilde dolgraag naar Beek terugverhuizen.

Mijn vaders ouders zijn zo vaak verhuisd, dat pap nergens moeite heeft met zich aan te passen. Pap heeft in zijn jeugd door heel Limburg gewoond. Van Grubbenvorst in Noord- Limburg, tot Elsloo in Zuid- Limburg.

Toen de mogelijkheid zich voordeed, verhuisden we in 1990 naar Beek. Mijn ouders verruilden hun huis in Haelen, voor een flat in Beek. Genaamd: "de Rooseveltlaan."

Vanaf dat moment kan ik mij bepaalde herinneringen zo voor de geest halen. Ik vermoed dat de verhuizing als klein jochie van 2,5 zoveel impact op mij heeft gemaakt, dat ik hierdoor bepaalde herinneringen in mijn geheugen heb opgeslagen. Daar waar andere mensen zich totaal niets uit hun vroege kinderjaren herinneren, kan ik dat wel.

Mijn vader is vrachtwagenchauffeur van beroep. Mijn opa had destijds een eigen transportbedrijf waar mijn vader in dienst was. Zodoende mochten we van opa de vrachtwagen waar pap in reed voor de verhuizing gebruiken. Zo herinner ik mij nog de 1e rit van Haelen naar Beek. Samen met mijn ouders op weg naar een nieuw begin. Eenmaal aangekomen, begonnen mijn ouders de flat in te richten. Zodoende konden we er diezelfde nacht nog blijven slapen. Tijdens de verhuizing, kregen mijn ouders hulp van mijn opa en oma uit Beek.

Van kleins af aan ken ik liefde voor de bal. Mijn opa hield mij zodoende met een tennisballetje in een lege flat bezig, terwijl mijn ouders keihard aan het zwoegen waren om de flat z.s.m. klaar te maken. Zo startten wij als gezin aan ons nieuwe leven in Beek.

Aangezien we op vier hoog woonden, scheen de zon vaak de woonkamer in. Hierdoor kreeg ik tijdens het tijdens het TV kijken, last van mijn ogen. Dan riep ik: "Weg vieze Zon, weg vieze Zon, Roy kan niets zien."

Een ander moment wat ik mij nog als de dag van gister herinner, is de dag dat het heel hard waaide en mam voor op de galerij met de buurvrouw stond te praten. Ik zat in de woonkamer met mijn speelgoed te spelen, wanneer er een flinke windvlaag de voordeur deed dichtwaaien. Mam had geen sleutel bij zich en dacht meteen aan haar kleine jongen die dan alleen binnen kwam te zitten. Ze reageerde snel om de deur tegen te houden, voordat deze in het slot viel en haar buiten zou sluiten. Op dat moment hoorde ik gerinkel in de woonkamer en zag ik dat mam door het glas van de voordeur heen was gegaan. Mijn moeder had mij al op driejarige leeftijd het telefoonnummer van opa en oma uit mijn hoofd laten leren, voor het geval er een keer iets zou zijn. Ik hoor haar op mij schreeuwen, om mij tegen het glas wat dat door de hele gang lag te beschermen: "Royke, lieverd niet naar mama komen! Dat is gevaarlijk. Bel opa en oma dat ze direct moeten komen. Vertel dat mama door t glas van de voordeur is gegaan". Mijn moeder bloedde als een rund. Jaren na dit voorval, haalde ze nog stukjes glas uit haar arm.

Mijn opa en oma snelden zich naar de flat. Opa ging met mam naar de dokter, terwijl oma bij mij zou blijven.

Na mijn moeder, was mijn vader aan de beurt. We zouden een weekend met de biljartclub naar Centre Parcs gaan.

Pap was op vrijdagavond nog niet thuis, terwijl hij dat wel hoorde te zijn. In 1991 hadden ze nog geen mobiele telefoons. Zodoende konden we pap niet bereiken, om te vragen waar hij bleef. Opeens ging de telefoon. Het was pap. Hij vroeg aan mam; "Of ze aan Jean kon vragen, hem in België op te halen". Pap had een flink auto-ongeluk gehad. Op de weg van België naar huis, brak een paard uit. Deze rende onverwachts de autoweg op. Mijn vader kon het beest niet meer ontwijken, waardoor hij het paard aanreed. Ik dank God tot op de dag van vandaag, dat het paard niet door de voorruit naar binnen is gevlogen. Dan had ik mijn vader al niet meer gehad. Samen met mam en Jean haalden we pap in België op. Daar aangekomen, bleek pap ontzettend veel geluk te hebben gehad. Mijn vader bleek op een enkel schrammetje na, niets ernstigs te mankeren. Hij was door het oog van de naald gekropen. Dat werd mij duidelijk, op het moment dat ik de auto van mijn vader zag. Het paard leefde nog, maar was niet meer te redden. De agent die als eerste ter plaatse kwam, heeft het arme beest onherroepelijk uit zijn lijden verlost.

1.2 MIJN KINDERJAREN TOT 8 JAAR

1.2.1 DE KLEUTERSCHOOL

Begin November 1991 ging ik voor het eerst naar school. Over enkele dagen zou ik vier worden. Mijn ouders hadden besloten mij naar de Sint Martinusschool te sturen. Zoals ieder kind begon ik op de kleuterschool. Aangezien ik nooit naar de crèche of peuterspeelzaal was geweest, kende ik de eerste weken grote problemen om door mijn moeder op school achter gelaten te worden. Ik weet nog goed dat ze op een dag zei: "Royke, ik blijf aan de poort op je wachten. Mama kan niet binnen blijven." Mijn moeder zou aan de poort van school blijven wachten. Zo had ik het gevoel dat ze mij niet in de steek liet. Het was inmiddels November. Mam dacht waarschijnlijk; "Dat buitenspelen er niet meer inzat." Zodoende zou ik niet aan de poort kunnen controleren, of mam daadwerkelijk op mij zou blijven wachten. Deze gedachte bleek onjuist. Het zou blijkbaar toch nog een dag goed weer worden. Het was koud, maar de zon scheen. Juffrouw Fien vond de buitenlucht en natuur voor ieder opgroeiend kind belangrijk. Zodoende kon de kleine Royke naar de poort. Ik snelde naar de poort om mam te vertellen wat ik allemaal tijdens school had gedaan.

Op het moment dat ik bij de poort aankwam, zag ik tot mijn grote teleurstelling niemand staan. “Mama, mama waar ben je? ”, hoor ik mijzelf nog aan de poort roepen. Langzaam kwam het besef dat mijn moeder tegen mij had gelogen en gewoon was weggegaan. Dat was de eerste keer dat ik mijn agressie en verdriet niet meer onder controle had. “Ik mag niet liegen”, zei mama altijd. “Aan leugenaars heeft ze een hekel en nu liegt ze tegen mij?” Dit ging er bij mij niet in. Zodoende barstte ik in tranen van woede en verdriet uit.

Gelukkig had ik de liefste kleuterjuf van allemaal. Zij pakte mij bij de hand en reageerde zoals een juf hoort te reageren: “Mama zei dat, zodat je je beter op school zou voelen. Zeker is het even slikken, maar ze deed het uit liefde voor jou Royke”.

“Wie moet er anders de was doen, poetsen, eten maken en noem maar op? ” Vanaf dat moment verdwenen de traantjes en wou ik perse een tekening voor mijn moeder maken.

Tijdens het eerste schooljaar maakte ik moeilijk contact met andere kinderen. Waarschijnlijk kwam dit door mijn vele ziekteverzuim. Zodoende kwam ik soms weken niet op school. Daarnaast werd ik regelmatig gepest. Dit had te maken met dat ik flinker dan de rest was. Zodoende werd ik vaak voor “dikzak” uitgescholden. Uiteraard deed dit pijn. Na school rende ik dan huilend naar mijn moeder. Dan vroeg ik wat er mis met mij was en waarom sommige kindjes zo gemeen deden. Iedere ouder breekt als hij/ zij zo zijn/haar kind ziet. Zodoende brak mijn moeders hart tijdens deze momenten. Sinds de dag van mijn geboorte, ben ik de hele wereld voor haar. Mijn moeder troostte mij en zei dat ik mooi en uniek was. Vervolgens zei mijn moeder: “ Wanneer ze je pesten, zet je je verdriet om in woede. Maak je maar boos en sla ze maar een keer. Misschien dat het pesten dan stopt”. De volgende dag volgde ik haar advies op en zette ik mijn verdriet in agressie om. Dit gaf mij een kick. Vanaf dat moment vond ik het heerlijk om te knokken. Aangezien ik het sinds die tijd heerlijk vond om te knokken, zou dat in de loop der tijd nog geregeld problemen met zich meebrengen.

Zoals ik al zei, was ik vaak ziek tijdens mijn eerste kleuterjaar. In deze periode kende ik vaak luchtwegproblemen, longontstekingen en oorontstekingen. Deze gingen gepaard met hoge koorts, overgeven en diarree.

Terwijl mam naar een vergadering van de speeltuin moest, was ik weer eens ziek. Zodoende had ze oma gevraagd, om op mij te komen letten. Op een gegeven moment moest ik naar de WC. Daar maakte ik als kind 1 van de meest beschamende momenten van mijn leven mee. Ik moest tegelijkertijd poepen en overgeven. Ik had geen controle over mijn lichaam. Tijdens het braken, spoot de diarree eruit.

De diarree spoot tegen oma aan, die met mij mee naar de WC was gegaan. De arme vrouw pakte snel een handdoek om het tegen te houden en zette mij vervolgens onder de douche. Oh wat voelde ik mij na deze gebeurtenis ontzettend schuldig. Mam was inmiddels thuisgekomen en troostte mij. Mijn moeder zei: "Jongen, hier kun je niets aan doen. Je bent ziek. Oma is echt niet boos op je hoor." Mam had wel een goede tip voor mij, wanneer ik ooit het vermoeden nog eens kreeg tegelijkertijd te moeten braken en poepen.

Op dat moment moest ik dan een emmer naar de WC meenemen. Dan kon ik de emmer gebruiken om in te braken en tegelijkertijd op de WC gaan zitten om te poepen. Na dit incident kon mam de hele WC opnieuw verven en behangen. De spetters stront zaten overal.

Als enig kind kon ik goed op mezelf zijn, ook wanneer ik op school was. In de kleutergymzaal speelde ik dagelijks met mijn onzichtbare vriendje: "Petey". "Hoe ik aan de naam kom, mag Joost weten." "Mijn onzichtbare vriendje heette Petey."

In die tijd maakte ik mijn ouders knettergek voor een hondje. Mijn moeder heeft bijna nooit "nee" tegen mij kunnen zeggen. Na een lange tijd zeuren, mocht ik een hondje gaan uitzoeken.

Het tweede schooljaar bleef ik nog een jaartje bij juffrouw Fien. Dit had te maken met dat ik een late leerling was. Zodoende moest ik het eerste jaar kleuterschool nog eens over doen. Voor mijn ontwikkeling was dat reuzefijn, omdat ik als kind moeilijk met andere kinderen contact maakte. Daarnaast had ik door mijn ziekteverzuim het voorgaande jaar nogal wat dagen gemist.

In de flat waar we woonden, had ik wel al vriendjes gemaakt. Zo speelde ik veel met de kinderen van Jolanda Nijs en Annelies. Annelies en Jolanda waren vriendinnen van mijn moeder. Mijn moeder en deze twee vrouwen hebben destijds "Onze Speeltuin de Carmel" voor ons kinderen weten te realiseren. Zo kregen we een veilige speelplek tussen de flats waar we woonden. Wanneer onze ouders vergadering hadden, had ik altijd ruzie met "Chrisje". Wanneer deze jongen tekort bij mij in de buurt kwam, ramde ik hem keihard met zijn hoofd tegen de verwarming. Uiteraard leverde mij dat straf op. Tijdens de opening van de speeltuin had ik deze jongen weer te pakken. Nu op een manier dat iedereen ermee kon lachen. Het moment staat zelfs op bandrecorder. We hadden een doel met 2 ronde gaten in. Daar moest je de bal doorheen schieten. Wie de bal het vaakst door de gaten schoot, kon een prijs winnen. Aangezien ik altijd al met een bal aan het spelen was, wist ik deze prijs te winnen. Mijn motivatie om te winnen werd alleen maar versterkt, op het moment dat "Chrisje" zijn hoofd door 1 van de gaten stak. Ik schoot de bal door het gat tegen zijn gezicht. Hieruit bleek toen al, dat ik een aardig balletje kon trappen.

Naast de uren die ik in de lente en zomer in de speeltuin doorbracht, speelde ik in de winter altijd binnen met het vele speelgoed dat ik van mijn ouders had gekregen. Als een kind zich niet kon vervelen, dan was ik het wel. Door de jaren heen verzamelde ik een grote collectie aan speelgoed en videobanden. Speelgoed als: “Lego, Playmobil, Matchbox racebaan en race auto’s, David de Kabouter en alle personages, de Smurfen, de Turtles, The Thunderbirds, het complete eiland met alle personages en raketten en in mijn laatste fase de Power Rangers.”

Daarnaast had ik vele videobanden van Walt Disney, de Turtles, Thunderbirds, Smurfen, Power Rangers en ga zo maar verder.” Nee, ik verveelde mij nooit.”

Als kind zijnde vond ik brand ontzettend eng. Mijn twee grootste angsten als kind waren: “Verbranden en verdrinken.” Toch wou ik destijds brandweerman worden.

Daardoor speelde ik de serie “Emergency” na, die op de vrije vrijdagochtend op de Duitse RTL te zien was. Een van de hoofdrolspelers in deze serie heette ook “Roy”. Aangezien de serie op de Duitse RTL werd uitgezonden, sprak ik op mijn vijfde al een aardig woordje Duits.

In Oktober 1992 vond de Bijlmerramp plaats. Terwijl ik de beelden op TV zag, werd ik krijtwit. Waarom ik zo bang was? “1: Het voorval gebeurde met een flat. Ik woonde in een flat 2: Er was een vliegtuig in een flat gecrasht. Wil het zijn dat er bij onze flat ook dagelijks vliegtuigen laag overgevlogen kwamen. Deze moesten landen op vliegveld Beek, beter bekend als Maastricht Aachen Airport. 3: Ik was hartstikke bang voor brand. Op TV zag ik een hele flat in lichterslaai staan.”

Verder herinner ik mij de leuke weekenden die ik samen met vrienden van mijn ouders doorbracht, of met mijn ouders alleen. Vaak huurden wij tijdens de weekenden een film. Mijn favoriete film was uiteraard; “De “Ninja Turtles.”

Vanaf dat moment trof ik kinderen in de klas, die ook fan van de Turtles waren. Zodoende begon ik langzaam vriendjes op school te maken. In November dat jaar werd ik vijf. Van mijn ouders mocht ik voor mijn vijfde verjaardag een kinderfeestje houden. Zodoende nodigde ik mijn nieuwe vrienden uit, voor mijn eerste kinderfeestje. Tijdens mijn kinderfeestje keken deze hun ogen uit hoeveel speelgoed ik wel niet had. Ik was zeer zuinig op mijn speelgoed en vond het maar niks dat de andere kinderen met mijn speelgoed speelden. Zo speelden ze ook met mijn Lego, die ikzelf niet in elkaar had gezet. O nee, dat deed mam. Ik speelde pas ermee, wanneer het legoproject klaar was. De kinderen die ik had uitgenodigd, hadden alles uit elkaar gehaald.

Zodoende konden ze zelf nieuwe dingen bouwen. Oh wat heb ik gehuild dat het niet meer zo stond, als dat het hoorde te staan. Hierdoor raakte in paniek. Mam en Jean beloofden mij wanneer ik de volgende dag wakker zou worden; "Dat alles in dezelfde staat zou staan als van tevoren". Mijn moeder en Jean hebben destijds de hele nacht eraan zitten werken, om alles in dezelfde staat te herstellen als dat het stond. Jean kon vanuit dit nachtelijke project in 1 keer door naar zijn werk. Op het moment dat ik de volgende ochtend opstond, stond alles weer in de staat als dat ik het gewend was. Hiervoor was ik mijn moeder en Jean ontzettend dankbaar.

In December dat jaar vond er weer een traumatische ervaring plaats. Mijn peetoom John, was tijdens het dakdekken van acht meter naar onder gevallen. Gelukkig overleefde hij de val, maar had vrijwel alle botten in zijn lijf gebroken. Ik herinner mij nog goed dat John 1 van die dagen lag te slapen, terwijl wij er op bezoek waren. Hij had na de operatie een plankje op zijn bed liggen. Zodoende vroeg ik aan opa waar deze plank voor diende. Opa zei op dat moment tegen mij: "Deze plank er lag, voor als hij te vroeg wakker zou worden. Dat de dokters hem met die plank weer in slaap konden slaan."

Opa Slangen is sinds jaar en dag mijn vriend. Zoals gewoonlijk, speelde hij ook in het ziekenhuis met mij. Ik wil niet weten wat voor overlast ik daar met mijn race- autootjes teweeg heb gebracht. De dag dat John werd opgenomen, leerden we zijn vriendin Marlies kennen. Uiteraard zijn er leukere momenten om de vriendin van je peetoom te leren kennen.

Nog geen twee dagen na de ziekenhuisopname van mijn peetoom, werd mijn opa van mijn vaders kant met spoed naar het ziekenhuis gebracht. Zodoende bestonden de donkere dagen rondom kerst, uit het pendelen tussen twee ziekenhuizen. John lag op dat moment in Heerlen en opa lag in Weert in het ziekenhuis. Gelukkig kwamen beiden er weer bovenop. Met name voor John werd het een lang revalidatieproces.

In het schooljaar 1992 - 1993 was ik ook weer vaak ziek. Zodoende besloot mijn toenmalige huisarts dat het verstandig zou zijn om mijn keelamandelen te laten knippen. Zo kwam ik voor het eerst op de operatiekamer terecht, om mijn amandelen te laten knippen. Ik herinner mij nog goed dat ik zo'n masker kreeg opgezet en binnen no time "weg was." Eenmaal bijgekomen, spuugde ik bloed en voelde ik mij nog flink suf van de narcose. Eenmaal thuis kwam de prijs voor het amandelen knippen. Ik mocht lekker veel waterijsjes eten! Zoveel als ik zelf wou.

Zo liep het schooljaar '92-'93 ten einde. Tijdens de laatste dagen van dit schooljaar, kreeg ik te horen dat ik mijn geliefde juffrouw Fien voor juffrouw Marleen ging verlaten. Daarnaast bleef ik weer alleen achter. Mijn vriendjes van dat jaar zaten al in groep 2 en gingen door naar groep 3. Van die vriendjes uit dit schooljaar, is er nog steeds 1 iemand een hele goede vriend van mij.

Die zomer gingen we voor het eerst met het gezin naar de camping in Zierikzee. We gingen een paar dagen bij vrienden van mijn ouders logeren. Deze vrienden brachten daar jaarlijks vier weken op de camping door.” O, wat genoot ik van Zeeland. Heerlijk spelen in de zee, de gezellige avonden op de camping en de heerlijke wandelingen door het prachtige Zierikzee.” Als we na het weekend weer terug naar Beek gingen, was ik een paar dagen ontroostbaar. Ik genoot zo van deze dagen in Zeeland, dat ik de eerste dagen ontzettende heimwee had.

Naast Sherry, kwam er die zomer nog een hondje bij. Net als bij Sherry, mocht ik ook voor dit hondje de naam verzinnen. Ik noemde haar: “Droopy”. Droopy had dezelfde ouders als Sherry. Droopy had de uitstraling van een klein zeehondje. Dit maakte haar bij iedereen ontzettend geliefd.

Na de zomer startte ik aan mijn laatste jaar kleuterschool. Ik kwam bij allemaal nieuwe kinderen in de klas. Dit keer ging het aanpassen en vrienden maken al een stuk soepeler. Daarbij kwam ik bij een jongen in de klas, waarmee ik vaker in de speeltuin speelde. Hij woonde destijds in de flat tegenover mij. We werden goede vrienden.

Elke vrijdagmiddag kwam hij bij mij thuis spelen. We waren enorm fan van de Turtles. Voordat de wekelijkse aflevering om 16.00uur op de TROS werd uitgezonden, speelden we met mijn speelgoed-Turtles.

In het begin van het schooljaar was de speeltuin nog maar heel even open. De speeltuin sloot altijd na de Herfstvakantie en ging op 30 April tijdens Koninginnedag weer open. Zo wou ik pap op een warme vrijdagmiddag in September laten zien, dat ik op het grote klimrek aan de stangen naar de overkant kon slingeren. Op het moment dat ik al halverwege naar de overkant was, bleek er een stang los te zitten. Hierdoor viel ik uit het klimtoestel en ving ik mij met mijn linkse hand op. Meteen voelde ik een enorme pijn. Op het moment dat mijn vader naar mijn pols keek, zag hij dat deze scheef stond. Samen met mam gingen we naar boven om de pols te koelen. Pap vroeg om in zijn hand te knijpen en of dat pijn deed. Op het moment dat ik dit probeerde, verging ik van de pijn. Mijn ouders besloten de huisarts te bellen. De huisarts verwees ons direct door naar de Eerste Hulp. Nadat er foto's van mijn hand en arm waren gemaakt, bleek mijn pols te zijn gebroken. Zelfs zodanig dat hij opnieuw gebroken diende te worden, om de pols zodoende weer recht te zetten. Wanneer dit niet gedaan zou worden, kon mijn pols door de breuk vergroeien. Wanneer ik aan dat moment terugdenk, voel ik de pijn vanuit mijn herinnering weer naar boven komen. Ik was nog maar vijf jaar oud. Tijdens het terugzetten van mijn pols, schreeuwde ik het uit van de pijn. Na deze pijnlijke ervaring, werd ik naar de gipskamer doorverwezen. Zodoende zou ik zes weken in het gips belanden. “Daar was ik mooi klaar mee, aangezien ik linkshandig ben.” Ik kon dus helemaal niets.

Na twee weken niets gedaan te krijgen, begon mij dit zwaar te irriteren. Hierdoor besloot ik met rechts zo veel mogelijk proberen te doen. Zo leerde ik een beetje met rechts schrijven en kleuren. Uiteraard niet zo netjes als met links, maar ik had in ieder geval iets te doen. Na een week of vier ging ik met het gips nog om de arm naar school. Hier kreeg ik veel aandacht van mijn mede klasgenoten, die allemaal hun naam op het gips wouden schrijven om mij beterschap te wensen. Het gips heb ik daardoor nog een jaar nadat het eraf ging bewaard, omdat er zoveel lieve dingen op stonden. Maar zoals iedereen weet, gaat gips stinken. Zeker wanneer je daar zes weken met een arm in hebt lopen zweten. Zodoende besloot mijn moeder uiteindelijk dat "vieze stinkding" weg te gooien.

Naast de Turtles, was ik nog steeds helemaal bezeten van de brandweerserie "Emergency". Aangezien ik nu op vrijdagochtend naar school moest, kon ik mijn geliefde serie niet meer zien. Mijn vader loste dat probleem meteen op. "Dan neem je het toch op met de videorecorder", zei die. Zo kon ik de afleveringen terugkijken, wanneer ik dat wou. Datzelfde deed ik voortaan met de afleveringen van de Turtles.

Tijdens de vrijdagavonden, kwam vrijwel altijd een goede vriendin van mam op bezoek. Tijdens deze avonden keken zij naar "Het spijt me". Mijn vader en haar man waren dan biljarten. Buiten "Het spijt me" om, speelt het mij dat mam en Angelique de klos waren om met mij mee te spelen. Zo creatief als ik was, maakte ik mijn eigen versie van "Emergency." Dan was ik de brandweerman, Angelique zuster Ananas en mam de patiënt. Wanneer ik alleen speelde, speelde ik de aflevering die ik die dag gezien had na. Nadat we uitgespeeld waren, zette ik meestal een aflevering van de Turtles op. Wanneer ik doorhad dat mam niet oplette, vroeg ik haar waar het stuk over ging. Als ze het dan niet wist, spoelde ik het terug en moest ze het opnieuw kijken. Dit herhaalde ik, totdat ze wist waar het over ging.

Tijdens de vrijdagochtenden werden we in groep 2 op de overgang naar groep 3 voorbereid. Ik was destijds enorm leergierig en leerde van mijn moeder al woorden en zinnen schrijven. Naast de Nederlandse taal, sprak ik door mijn serie "Emergency" ook al een aardig woordje over de grens. Zodoende was ik op dat moment al veel kinderen van mijn leeftijd ver vooruit.

Tijdens de zondagavonden was ik in de ban van Studio Sport. Mijn favoriete club is van begin af aan Ajax. Tijdens het seizoen '93-'94 gingen Ajax en de Kakkerlakken (Feyenoord) lang gelijk op. Maar als je van baby of aan verliefd op de bal bent en voetbal naast sport als kunst beschouwd, word je in mijn ogen Ajaxsupporter. Ajax werd in het seizoen '93-'94 na een lange onderlinge strijd met de kakkerlakken, kampioen van Nederland. Dit kampioenschap was het begin van iets onvergetelijks voor de club uit Amsterdam. Natuurlijk speelde de rollen van mijn beide opa's hierin mee. Zij

waren ook beide voor Ajax. Zodoende vroeg ik aan mam of ik mocht gaan voetballen. "Dat mag", zei ze meteen. "Nadat je je A en B zwemdiploma hebt behaald.", was haar daaropvolgende antwoord. "Poe viel dat even tegen." Van kleins af aan was ik bang om te verdrinken en ging ik alleen het water in waar ik kon staan. Maar ik wou zo graag gaan voetballen, dat ik alvorens mij voor zwemles liet inschrijven. Deze lessen zouden na de zomervakantie gaan plaatsvinden.

Zo brak de zomervakantie van 1994 aan. Een zomervakantie met veel mooie, warme dagen. Tijdens deze vakantie bezocht ik wederom met pap, mam en de hondjes onze vrienden in Zierikzee. Het WK 1994 was op dat moment aan de gang. Tijdens ons verblijf op de camping keken we naar de wedstrijden van het Nederlands Elftal. Tijdens ons bezoek speelde het Nederlands Elftal de kwartfinale tegen Brazilië. Na afloop van deze wedstrijd viel het doek voor het Nederlands elftal. Brazilië zou vervolgens tijdens dat toernooi ook wereldkampioen worden. Ik weet nog dat ik huilde, omdat we verloren hadden. Ik vroeg aan pap wanneer het volgende WK was. "Over 4 jaar pas weer jong," was zijn antwoord. Ik kon al rekenen en begon te tellen. "6 plus 4 is 10. Dan ben ik al 10 jaar!" "Nog zo lang wachten?"

Als kind besepte ik niet, dat naar mate je ouder word; "De jaren voorbij lijken te vliegen". Nu zie ik vier jaar als een fractie, daar waar het als zesjarig mannetje een eeuwigheid leek.

1.2.2 OVERGANG KLEUTERSCHOOL NAAR BASISCHOOL

Na de zomer van 1994, begon ik aan mijn eerste jaar op de basisschool. Net als alle andere leerlingen, startte ik in groep 3. Onze docente heette "juffrouw Geurts." Ik had er ontzettend veel zin in, aangezien ik dacht dat ik ontzettend veel zou gaan leren. "Eindelijk zou ik gaan leren schrijven, moeilijke sommen gaan maken en ga zo maar verder." Het tegendeel bleek waar te zijn. Voor mij ging het soms allemaal te traag. Daarbij vond ik juf Geurts in het begin geen aardige juffrouw. Ik was heel gevoelig voor kritiek. Ik dacht zelfs een periode: "Dat ze iedere keer mij moest hebben". "Kijk eens hoe je potloden weer uitzien Roy!" "Je duwt erop!" "Is het nu zo moeilijk om een potlood fatsoenlijk vast te houden?" In mijn gedachte dacht ik: "Waarom zeur je nu over een potlood? De school heeft potloden zat". Ik begreep niet waarom ze zo kon zeuren over een potlood, terwijl ze versted stond dat ik tijdens dag 1 na de zomervakantie al kon schrijven. In groep 3 waren mijn rapporten zeer goed en ontwikkelde ik dankzij juffrouw Geurts een verfijnere motoriek. Na de zomervakantie van 1995, ging ik over naar groep 4. Dit keer zou ik voor het eerst een meester krijgen, genaamd: "Meester Paulissen".

In groep 3 startte ik na school met zwemlessen. In het begin was ik angstig, maar ik moest. Ik wou persé gaan voetballen. Dat was mijn drijfveer.

Hierdoor veranderde ik van iemand die hartstikke bang was om in het diepe te zwemmen, naar iemand die het heerlijk vind om te zwemmen. Ik haalde beide zwemdiploma's in een recordtijd van een half jaar. Ik zwom destijds zo hard en goed, dat dit zelfs opviel bij de leden van de Beekse zwemclub "Becha". Aangezien ik zo hard kon zwemmen; informeerden leden van de zwemclub bij mam, of ik niet bij de zwemclub wou komen. Ze zagen veel potentieel in mij als wedstrijdzwemmer.

Mijn moeder vroeg aan mij of ik in plaats van voetballen, misschien niet liever wou gaan zwemmen. Mijn antwoord was resoluut; "NEE! Ik ben op zwemles gegaan, zodat ik kan gaan voetballen."

Mijn liefde voor het spelletje voetbal kreeg in het schooljaar 1994 - 1995 sowieso een boost, omdat Ajax dat jaar voetbal van een andere planeet speelde. Ze wonnen ongeslagen de competitie en de Champions League. Het voetbal wat Ajax speelde, betoverde mij. Vanaf dat moment was ik alleen nog maar met voetbal bezig. Na de zomer zou mijn eigen voetbalavontuur bij de lokale voetbalclub uit Beek beginnen. De naam van deze voetbalclub is "Caesar."

De zomer van 1995 was ook weer een warme zomer. Ik keek ontzettend uit naar mijn eerste training bij mijn voetbalclub. Het begon echt te kriebelen, vanaf het moment dat mam en ik voetbalspullen gingen kopen. Ik kon niet meer wachten om te starten met voetballen. In de zomervakantie vonden de eerste trainingen plaats. Ik kwam als beginneling in de F3 terecht. Tijdens de trainingen had ik ontzettend veel plezier en keek ik uit naar mijn eerste toernooi bij Caesar. Dit toernooi vond jaarlijks aan het begin van het nieuwe seizoen plaats. In het begin wou ik graag keeper worden, aangezien ik de grootste van het team was. ("De mensen die me kennen zullen nu hard lachen om dit verhaal, omdat ik uiteindelijk maar 1,70 m ben geworden. Nu had ik mijzelf met deze lengte ook niet als ideale keeper gezien.") Maar geloof het of niet, in mijn team was ik destijds de grootste. Toch besloot de trainer mij geen keeper te maken, maar veldspeler. Hij zei: "Jij bent te goed voor in de goal". Zodoende werd ik voetballer en geen keeper. Mijn moeder heeft mij altijd in alles gesteund. Door deze steun probeerde zij telkens het beste in mij naar boven te halen. Dat gold ook toen ik begon met voetballen. "Voor elke goal die je maakt krijg je een gulden", zei mijn moeder. Zo vond ik het niet meer erg, dat ik geen keeper was geworden. Ik scoorde dat toernooi er meteen op los. Na het toernooi moesten we allemaal strafschoppen nemen. 1 Keeper was tijdens alle wedstrijden en strafschoppen nog niet gepasseerd. "Als je tegen die keeper scoort, verdien je 5 gulden", zei mam. Vervolgens schoot ik als eerste de bal langs deze keeper. Dit kostte mam dus nog een extra vijf gulden, na de eerder gescoorde doelpunten die ik tijdens het toernooi had gemaakt.

Verder kende deze zomer een groot feest. Op 18 augustus 1995 waren opa en oma Merkies 50 jaar getrouwd. Om dit te vieren gaven opa en oma een groot feest voor de gehele familie. Op school zou ik mijn mooiste jaar beleven. Mijn meester in groep 4 heette: "Sef Paulissen". Hij was de grappigste leraar die ik in mijn hele schoolleven gekend heb. Hij praatte gewoon Limburgs in de klas en was met zijn gekke dansjes en moppen een ware clown. Na een paar weken kwam de meester erachter dat ik een kleinzoon van "Sjo Slangen" was. "De opa van dich, dae kin ich good", zei die op zijn Limburgs tegen mij. Mijn meester was net als opa een echte Beekenaar. De meester vertelde dat hij samen met mijn opa bij Caesar gevoetbald had. De club waar ikzelf net begonnen was.

Ik scoorde niets als tiener voor rekenen en taal. Toch zat mij iets niet lekker. In groep 3 scoorde ik constant achten voor netschrift. Tijdens het begin van het schooljaar behaalde ik bij deze meester hooguit een 7,5. Deze meester was blijkbaar heel streng op het beoordelen van het schrijven. Ik weet nog goed dat ik mij bij mam erover beklaagde: "Ik wil achten, niet die stomme zevens! Ik wil achten, achten, achten". Aangezien de meester niet snel achten gaf, stond mijn 1e rapport er wel vol mee. Ik was blij verrast, maar bij methodisch schrijven stond toch die vervelende 7,5 op het rapport. Met het jaar vorderde, haalde ik zo nu en dan een acht voor schrijven. Ik perfectioneerde mijn handschrift tot in de puntjes en behaalde tegen het einde van het schooljaar zelfs af en toe een 9 voor netschrift. Bij elke leraar waar ik een goede band mee had, presteerde ik boven mijn kunnen. Zij konden dat extra beetje los maken, om er helemaal voor te gaan.

Naast het geweldige jaar qua punten en gezelligheid in de klas, was dit ook het jaar waarin ik mijn communie deed. Ik herinner me nog het bezoek aan de bakkerij in Beek, waar we zelf ons eigen brood leerden maken. De communie staat in het teken van brood. Voor degene die niet gelovig zijn: "Het communiebrood wordt als het lichaam van Christus uitgedeeld." Na weken van repeteren, stond op 16 mei 1996 mijn 1e heilige communie op het programma. De communie was destijds nog een groot evenement in katholieke kringen. Ik genoot volledig van deze prachtige dag. Verder keek ik uiteraard uit naar alle cadeaus die ik zou krijgen, wanneer ik de communie had gedaan. Van pap en mam kreeg ik mijn eerste TV en videorecorder. Vanaf nu kon ik alles opnemen en kijken wat met voetbal te maken had. Nu kon ik voetbal kijken wanneer ik dat wou, zonder rekening hoeven te houden met wat mijn ouders graag op televisie wouden zien.

Uiteraard miste ik toen al geen enkele voetbalwedstrijd meer. Onze meester was ook fan van Ajax. Zodoende keken we in de klas de wedstrijd tegen "Gremio om de wereldbeker voor clubteams. De wedstrijd eindigde op 0-0. Ajax won de wereldbeker na het nemen van strafschoppen. Verder werd Ajax dit schooljaar voor de 3e keer achter elkaar kampioen van de Eredivisie.

Ook behaalde Ajax weer de finale van de Champions League. Dit keer was Juventus de tegenstander. De reguliere wedstrijd eindigde in 1-1. Juventus won de finale na het nemen van strafschoppen. Ik weet nog dat ik er als jochie doodziek van was. Ajax en verliezen? Dat ging er op dat moment na al die successen echt niet in. "Dit was onmogelijk". Een nachtmerrie, die werkelijkheid werd.

Na het eind van dit schooljaar, zou meester Paulissen met vervroegde uittrekking gaan. Wij waren de laatste klas die hij in zijn loopbaan les had gegeven. Tijdens de laatste dag voor de zomervakantie, kregen we ons eindrapport. Op het moment dat ik het mocht inzien, zag ik meteen een 9 voor inzet op mijn lijst staan. De meester vertelde aan mijn moeder, dat hij in al die jaren nog nooit een leerling een 9 op het rapport had gegeven. "Roy heeft het echt verdiend", zei die. Hij vertelde tegen mam waarom hij mij die 9 had gegeven. De reden was: "Dat wanneer ik tegen deze meester zei dat ik voor een 8 of 9 zou schrijven", dat ook deed.

Zo kwam voor mij een memorabel schooljaar ten einde, waarin ik overging met het beste rapport van de klas en de Communie deed. Daarnaast was ik begonnen met voetballen en werd ik dat jaar meteen kampioen met de F1.

1.3 MIJN KINDERJAREN TOT 12 JAAR

1.3.1 GROEP 5-6 BASISCHOOL

Na de zomervakantie van 1996, begon ik aan een nieuw schooljaar in groep 5. We kregen dit jaar niet 1 meester of juffrouw, maar twee juffrouwen. Dit was voor de gehele klas totaal iets nieuws. Juffrouw Paula gaf op Maandag-, Dinsdag-, Donderdag- en Vrijdagochtend les. Juffrouw Moniek gaf ons in de middagen en Woensdagochtend les. Na het prachtige jaar tevoren, kon het dit jaar eigenlijk ook alleen maar minder gaan. De juffen hadden ons als klas totaal niet onder controle. Ik denk mede, omdat we geen structuur hadden. We kregen les van 2 juffen, in plaats van 1. Het was zo'n omslag, dat de meeste kinderen op deze leeftijd daar nog niet klaar voor waren. Ik herinner mij dit jaar, als het jaar waarin ik het meest klassikale straf van mijn leven heb geschreven. Tijdens dit jaar kregen we als klas meer straf, dan al die andere jaren bij elkaar. Persoonlijk haalde ik, net zoals in al die voorgaande jaren hoge punten. We kregen dit jaar nieuwe vakken erbij als: "Aardrijkskunde, Geschiedenis en Natuurkennis (te vergelijken met Biologie in middelbaar onderwijs)". Deze vakken bevielen mij goed. Vooral het vak Geschiedenis vond ik destijds al reuze interessant.

In oktober 1996 stierf mijn overgroot oma: "Oma Heijmans." Ze was de oma van mijn moeder. Kort na haar overlijden, had ik een aparte droom. Ik had gedroomd dat ze mij meenam naar een plek waar het zo mooi en vol licht was, dat ik het gewoon nog steeds niet kan beschrijven. In deze droom zag ik een boek. Daar mocht ik niet in kijken. Dat was het boek van mijn levensloop. Nadat ik wakker werd, vertelde ik aan mijn moeder waarover ik had gedroomd. Ze raadde mij aan; "Hier verder met over te praten, omdat veel mensen niet geloven in het spirituele". Mam zei: "Dat de andere kinderen mij niet zouden begrijpen en me waarschijnlijk om deze droom zouden uitlachen." Gelukkig is mam ook spiritueel begaafd en kon ik mijn ervaringen als kind met haar delen.

Wanneer je naar groep 5 ging, kwam je tijdens het overblijven in de Aula te eten, tezamen met de overblijvers van de groepen 5 tot en met 8 bij elkaar. De groepen waren verdeeld over de kleuters van de kleuterschool, de groepen 3 en 4 en groepen 5 t/m 8. Mijn moeder was overblijfmoeder bij de kleuters geworden, zodoende bleef ik ook automatisch over.

In de voorgaande jaren, bleven mijn moeder en ik altijd bij opa en oma over. We bleven daar over, aangezien opa en oma een stuk korter bij school woonden.

Vanaf groep 5 bleef ik dus voornamelijk over. Mijn klasgenoten hadden mij inmiddels na al die jaren geaccepteerd zoals ik was. Ik ben altijd flinker dan de rest geweest. De kinderen uit mijn klas wisten dat ik compleet over de rooie ging, wanneer de stoppen bij mij doorsloegen. De oudere kinderen wisten dit niet. Aangezien ik de jongste was met mijn klasgenootjes, werd ik in het begin heel even de pisaal van de grote stoere jongens van groep 8. Ik heb het twee weken gepikt dat ze mij voor alles en nog wat uitscholden en pestten. Op een gegeven moment kon ik mijn woede en agressie niet meer inhouden. Op dat moment heb ik de grootste en sterkste eruit gepakt. Terwijl ik de jongen in elkaar sloeg, renden de overblijfmoeders van de groepen 5 t/m 8 naar de kleuters toe om mijn moeder in te schakelen. Zij moest komen om mij van die jongen af te halen. Wanneer de stoppen bij mij doorslaan en ik je te pakken krijg, dan laat ik ook niet meer los. Dan zie ik zwart voor mijn ogen en is elke slag die ik geef niet hard genoeg en moet de volgende in mijn gedachten harder. Destijds waarschuwden de overblijfmoeders mijn moeder. Ze zeiden dat ik niet bewust was van mijn eigen krachten en als ik dit temperament zou blijven houden, ik in staat zou zijn iemand zwaar gewond-, of zelfs dood te slaan. Net als op de kleuterschool had ik mijzelf laten zien. Zodoende bedachten de andere kinderen zich wel drie keer, voordat ze het tegen mij wouden opnemen.

Bij mijn voetbalclub Caesar maakte ik de overstap van de F1 naar de E1. Met deze overstap kwam ik bij mijn maatje van de kleuterschool in 1 team. "Angelo" was keeper van de E1. Ook met voetballen ging het in het eerste jaar

E1 niet zo geweldig. Het duurde tot na de winterstop, tot we onze eerste overwinning behaalden. Het team was compleet nieuw en was totaal niet op elkaar ingespeeld. Daarbij moet ik toegeven dat dit misschien ook wel kwalitatief het minste team was, waarin ik al die jaren heb gespeeld.

We waren pas echt in vorm, toen het seizoen ver afgelopen was en we aan de eindtoernooien begonnen. Op 1 toernooi wonnen we op de finale na, alle wedstrijden. Daarnaast maakte ik het mooiste doelpunt van het toernooi. Ik kreeg de bal aangespeeld van onze keeper. Ik dribbelde helemaal alleen van achteruit op naar voren, om vervolgens 4 tegenstanders te passeren en te scoren. In de finale verloren we met 1-0, door een eigen doelpunt tegen het jeugdteam van de Engelse profclub "Southampton". Mijn maatje werd zelfs tot beste keeper van het toernooi uitgeroepen en ik tot beste speler. Het enige doelpunt dat hij tegen kreeg, was het eigen doelpunt in de finale van dat toernooi.

Tegen het eind van het schooljaar verhuisden steeds meer vrienden van mijn ouders uit de flat naar een huis.

Daarnaast ging ik nu ook vaker bij vrienden uit de klas spelen. Deze woonden ook allemaal in een huis met een mooie tuin, waarin ze konden spelen. Zodoende maakte ik mijn ouders duidelijk dat ik ook graag in een huisje wou wonen met een tuin, in plaats van in een flat. Mijn ouders gaven hier gehoor aan. Mijn moeder liet wel meteen weten niet uit Beek te willen verhuizen, dus het moest wel een huisje in Beek worden. Na 7 jaar Rooseveltlaan was ik er wel een beetje op uitgekeken.

In het begin van het nieuwe schooljaar zagen mam en ik op weg naar school een huis op de Annastraat in Beek te koop staan. Dit huis bevond zich zelfs op loopafstand van mijn school. Tevens lag er achter het huis een voetbalveldje. Ik was meteen dolenthousiast. Zodoende bracht mijn moeder mijn vader op de hoogte van het huis wat te koop stond.

We besloten met zijn drieën naar de open dag van het huis te gaan. Natuurlijk waren er ook nog andere geïnteresseerden. We waren dus nog lang niet zeker dat het huis van "ons" zou worden. Er moest veel aan het huis gedaan worden. Zo was er nog geen verwarming, alleen een oude haard. Verder bestonden alle ramen uit enkelglas en kende de badkamer geen douche, maar nog zo'n ouderwetse zitkuip uit de jaren '30. Het huis was in 1934 gebouwd en verkeerde nog in zijn oude originele staat. Daar waar mijn ouders hun bedenkingen hadden, was ik de woonkamer al in aan het richten. Ik waande mij alsof het huis al van ons was. Mijn ouders zagen hoe enthousiast ik was. Mijn ouders beseften wanneer ze er niet voor zouden gaan, ze met een doodongelukkig kind te maken zouden krijgen. Zo brachten mijn ouders het hoogste bod uit op het huis, waardoor wij de nieuwe bewoners van het huis werden.